

Четири дълбоки въздишки се разнесоха подъ фенера.

Савата продължи:

— Сега, внимавайте! Утре ще се обиратъ необранитѣ лозя. Пъкъ азъ знамъ едно лозенце — ей такава е — две педи го кажи, дето и утре ще остане необрано. Тая работа тѣй не може. Насъ чака тя. Ще отидемъ ние да го беремъ...

— Какъ тѣй, бе бате Сава, — продума Гочо Пумпалтъ. — Чуждо лозе, пъкъ ние да го беремъ?...

— Ей тѣй нѣ, чуждо-нечуждо ще го оберемъ. Нѣма да го оставимъ я!

— Ама, значи, ще крадемъ, а?...

— обади се и Коста.

— Ехъ, хубостници такива! Който не ще — да си стои въ кѣщи. Пъкъ който иска — утре рано да чака до воденицата. Кога сте сбърквали, като сте ме слушали, бре лалугери?... А сега кржгомъ — всѣки у тѣхъ и азъ у дома!

Дружината се разотиде. Нощта бѣ покрила вече всичко. Звездитѣ блестѣха като свѣтли зърна. Около огньоветѣ мърдаха сѣнки и гждулката тихичко пѣеше на два гласа:

Снощи си, мамо, поминахъ, край студень, бистъръ кладенецъ...